

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/8/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014200599
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1014200599.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci žalobcu: INFORAMA a.s., so sídlom Mlynské Nivy 54, Bratislava, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Ľubomír Schweighofer, advokát, Šafárikovo námestie 2, Bratislava, proti žalovanému: Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: 1100301/1/62836/2014/5002 zo dňa 4. februára 2014, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S 81/2014-41 zo dňa 15. júna 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k 6S/81/2014-41 zo dňa 15. júna 2016 mení tak, že žalobu zamieta.

Účastníkom náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. 1100301/1/62836/2014/5002 zo dňa 4.2.2014 a rozhodnutie Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty (ďalej aj „správca dane“ alebo „daňový úrad“) č. 9900399/5/4738899/2013 zo dňa 22.10.2013 ktorým žalobcovi ako daňovému subjektu podľa § 35 ods. 1 písm. c zákona č. 511/1992 Zb. a v nadväznosti na 165 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) vyrúbil sankčný úrok vo výške 154,60 € za neodvedenie preddavku na daň z príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie august 2009 v lehote podľa § 35 ods. 6 zákona č 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z príjmov“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovanému zároveň uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 70 € a trovy právneho zastúpenia vo výške 522,79 €.

V odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval, že terminológia zákona o konkurze a reštrukturalizácii je celkom jednoznačná a dôsledne rozlišuje medzi začatím reštrukturalizačného konania a začatím

reštrukturalizácie, pričom existenciu prednostných pohľadávok, ktoré sa v reštrukturalizácii neuplatňujú prihláškou, podmieňuje ich vznikom po začatí reštrukturalizačného konania, na tento záver nemá vplyv ani § 95 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák. o správe daní“), v zmysle ktorého daňová pohľadávka, ktorá bola splatná v deň povolenia reštrukturalizácie alebo po povolení reštrukturalizácie, sa považuje za daňovú pohľadávku vzniknutú po povolení reštrukturalizácie. Z hľadiska zákona o konkurze a reštrukturalizácii nie je relevantné, kedy sa pohľadávka stala splatnou, ale podstatným je okamih jej vzniku. V tomto prípade je bezo sporu, že predmetná pohľadávka (preddavok na daň z príjmov za obdobie od 01.08.2009 do 20.08.2009) vznikla pred začatím, resp. povolením reštrukturalizácie, t.j. pred 21.08.2009 (viď vyššie uvedené uznesenie Okresného súdu Bratislava I). Žalovaný mal teda povinnosť uvedenú pohľadávku prihlásiť prihláškou v súlade s § 120 ods. 1 ZoKR. Následný postup daňových orgánov, kedy bol žalobcovi vyrúbený sankčný úrok za neodvedenie preddavku na daň z príjmov zo závislej činnosti za mesiac august 2009, je v dôsledku uvedeného nesprávny, v rozpore so zákonom.

Krajský súd sa preto priklonil k názoru žalobcu, že neprihlásením spornej pohľadávky jej vymáhateľnosť schválením reštrukturalizačného plánu zanikla v súlade s § 155 ods. 2 ZoKR. Podľa krajského súdu sporná daňová pohľadávka vznikla pred začatím reštrukturalizačného konania. Závazky, ktoré dlžníkovi (žalobcovi) vznikli pred začatím reštrukturalizačného konania je dlžník povinný platiť až na základe schváleného reštrukturalizačného plánu, a to v rozsahu a spôsobom v pláne uvedeným a záväzky, ktoré dlžníkovi vznikli po začatí reštrukturalizačného konania, sa platia v plnej výške ako prednostné pohľadávky.

Podľa krajského súdu žalobca nemal daňovú povinnosť zaplatiť časť preddavku na daň z príjmov za august 2009 vo výške 7.468,47 Eur za obdobie od 01.08.2009 do 20.08.2009, (túto ani nezaplatil) keďže v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami ZoKR ide o také pohľadávky, ktoré si správca dane musí uplatniť prihláškou a ktoré podliehajú reštrukturalizácii. V tomto prípade totiž nejde o vymáhateľný daňový nedoplatok, ale o daňovú pohľadávku.

K uvedenému záveru krajský súd dospel z právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom SR v analogicky podobných veciach medzi tými istými účastníkmi konania (8Sžf/86/2013 a 8Sžf/1.2/2014) a preto s poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a zákonné ustanovenia považoval súd napadnuté rozhodnutie žalovaného za rozhodnutie vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSR. Napadnuté rozhodnutie teda nespĺňa požiadavky zákonnosti, a preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku. O trovách rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSR.

Krajský súd zároveň v písomnom vyhotovení rozsudku, ktoré účastníkom doručil dňa 21.07.2016, poučil o tom, že voči rozsudku môžu podať v lehote 30 dní kasačnú sťažnosť.

Žalovaný riadiac sa zjavne nesprávnym poučením krajského súdu (zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok nadobudol účinnosť dňa 01.07. 2016, teda 15 dní po vyhlásení rozsudku krajským súdom) podal proti tomuto rozsudku kasačnú sťažnosť, ktorú však odvolací súd posúdil ako včas podané odvolanie postupujúc podľa § 204 ods. 2 O.s.p.

Žalovaný v odvolaní uviedol, že podľa jeho názoru nesprávnosť uvedeného právneho posúdenia spočíva v tom, že krajský súd posúdil vznik pohľadávky z hľadiska zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pričom nezohľadnil relevantné ustanovenia zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z príjmov“), § 35 - § 39, ktoré sú, podľa sťažovateľa, významné pri stanovení momentu vzniku pohľadávky pre účely zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

Krajský súd v Bratislave vyhodnotil v bode 31. rozsudku dikciu § 2 písm. f) daňového poriadku v nadväznosti na dikciu § 158 ods. 1 a 3 daňového poriadku právne nesprávne posúdil, keď tvrdí, že tieto ustanovenia na uvedený záver nemajú vplyv, nakoľko z hľadiska zákona o konkurze a reštrukturalizácii

je irelevantné, kedy sa pohľadávka stala splatnou. Sťažovateľ konštatuje, že ustanovenia § 2 písm. f) a § 158 ods. 1 daňového poriadku zároveň definujú, čo je pohľadávkou na účely konkurzu a reštrukturalizácie (daňový nedoplatok).

Vo všeobecnosti pohľadávka je právo veriteľa požadovať na dlžníkovi plnenie určitého záväzku. To znamená, že výška záväzku je známa. Keďže veriteľ, sťažovateľ, nemal vedomosť o existencii pohľadávky (záväzku), nemohol ju prihlásiť v zákonnej lehote do 30 dní od povolenia reštrukturalizácie. Túto skutočnosť považoval žalovaný za významnú a rozhodujúcu pri zodpovedaní otázky, či si mohol riadne a včas prihlásiť pohľadávku po povolení reštrukturalizácie a uvádza logické zákonné väzby.

Žalobca, ako platiteľ dane z príjmov zo závislej činnosti, bol povinný podľa § 35 ods. 1 zákona dani z príjmov vybrať (zraziť) preddavok na daň zo zdaniteľnej mzdy, v predmetnom prípade za mesiac august 2009, pri výplate alebo pri poukázaní, alebo pri pripísaní zdaniteľnej mzdy zamestnancovi k dobru; ak zamestnávateľ vykonáva vyúčtovanie príjmov zo závislej činnosti mesačne, zrazí preddavok na daň pri vyúčtovaní zdaniteľnej mzdy za uplynulý kalendárny mesiac (§ 35 ods. 3); zamestnávateľ odvedie preddavky na daň najneskôr do piatich dní po dni výplaty (§35 ods. 6).

Podľa § 39 ods. 9 písm. a) zákona o dani z príjmov zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, je povinný predkladať správcovi dane v lehote podľa § 49 prehľad o zrazených a odvedených preddavkoch na daň z príjmov zo závislej činnosti, ktoré zamestnancom vyplatil, o zamestnaneckej prémii a o daňovom bonuse za uplynulý kalendárny mesiac.

V prehľade o zrazených a odvedených preddavkoch na daň za 3. štvrťrok 2009 žalobca uviedol k mesiacu august 2009 dátum výplaty 11.09.2009, odvodovú povinnosť - zrazené preddavky na daň priznal v sume 11 202,70 eura a že odvedol preddavky v sume 3 734,23 eura. Žalobca odvodovú povinnosť (zrazené preddavky na daň v celej sume 11 202,70 eura) v lehote do 16.09.2009 nesplnil.

Žalovaný namietal, že ani dňa 11.09.2009, v deň vyúčtovania zdaniteľnej mzdy za mesiac august 2009, o pohľadávke nevedel a ani o nej nemohol vedieť. Žalobca nevykonal za mesiac august 2009 vyúčtovanie mzdy dvakrát a to prvé vyúčtovanie miezd od 01.08.2009 do 20.08.2009, t. j. do dňa začatia reštrukturalizačného konania, s presným vyčíslením zrazených preddavkov na daň a druhé vyúčtovanie miezd od 21.08.2009 do 30.08.2009, t. j. odo dňa začatia reštrukturalizačného konania, s presným vyčíslením zrazených preddavkov na daň. Zrazené preddavky na daň z príjmov zo závislej činnosti za mesiac august 2009 nezákonne percentuálne rozdelil a správcovi dane odvedol len časť zrazených preddavkov.

Za mesiac august 2009 žalobca vykonal len jedno, sumárne vyúčtovanie miezd, z vypočítanej sumy zrazených preddavkov odvedol správcovi dane sumu 3 734,23 eura, t. j. 33,33 % z celkovej daňovej povinnosti a 66, 67 %, t. j. sumu 7 468,47 eura, definoval ako pohľadávku, ktorú si mal žalovaný uplatniť prihláškou. Percentuálne rozdelenie zrazených preddavkov zodpovedá rozdeleniu počtu kalendárnych dní v mesiaci august 2009 v pomere 1:2; taký výpočet nemá oporu v zákone o dani z príjmov; tento výpočet nezohľadňuje napr. ospravedlnenú a neospravedlnenú neprítomnosť zamestnancov v práci. Zákon o dani z príjmov upravuje vyberanie a platenie preddavkov na daň a dane z príjmov zo závislej činnosti v ustanovení § 35 a nasl. Sám žalobca pri vyúčtovaní miezd za mesiac august 2009 nerozlíšil obdobie pred začatím reštrukturalizačného konania a obdobie po začatí reštrukturalizačného, čoho dôkazom je skutočnosť, že za mesiac august 2009 vykonal len jedno, sumárne vyúčtovanie miezd.

Iba v prípade, že by žalobca vykonal vyúčtovanie miezd za obdobie od 01.08.2009 -20.08.2009, vypočítal by zo skutočných zdaniteľných miezd prislúchajúcich zamestnancom za toto obdobie preddavky na daň zo závislej činnosti, tieto by odvedol správcovi dane v lehote na odvod preddavkov a zároveň by uvedené oznámil správcovi dane pred uplynutím zákonnej lehoty podľa § 121 ZKR, bolo by možné konštatovať, že pohľadávka vznikla pred začatím reštrukturalizačného konania, t. j. pred 21.08.2009, a že správca dane si predmetnú pohľadávku, o ktorej mal vedomosť, neuplatnil voči

žalobcovi v reštrukturalizačnom konaní podľa § 121 ZKR, a preto mu zanikla. Uvedený postup nemá oporu v zákone o dani z príjmov.

Žalovaný namietal tiež, že spôsob, akým sa žalobca vysporiadal so zrazenými preddavkami na daň z príjmov zo závislej činnosti za mesiac august 2009; žalobca tvrdil: „... bol povinný daňový subjekt vysporiadať sa s preddavkom na daň z príjmu za august 2009 tak, že časť preddavku vzniknutého v období od 01.08.2009 do 20.08.2009, t. j. pred začatím reštrukturalizačného konania, bol daňový úrad povinný prihlásiť si do reštrukturalizačného konania po povolení reštrukturalizácie a časť preddavku za obdobie od 21.08.2009 do 31.08.2009, t. j. po začatí reštrukturalizačného konania, bol daňový subjekt povinný uhradiť do 16.09.2009, pričom túto svoju povinnosť riadne a včas splnil, ...“; takýto postup nemá oporu v zákone o dani z príjmov a to z toho dôvodu, že podľa zákona o dani z príjmov preddavok na daň sa zrazí pri výplate alebo pri poukázaní, alebo pri pripísaní zdaniteľnej mzdy zamestnancovi k dobru; ak zamestnávateľ vykonáva vyúčtovanie príjmov zo závislej činnosti mesačne, zrazí preddavok na daň pri vyúčtovaní zdaniteľnej mzdy za uplynulý kalendárny mesiac (§35 ods. 3); zamestnávateľ odvedie preddavky na daň najneskôr do piatich dní po dni výplaty (§ 35 ods. 6). V prehľade o zrazených a odvedených preddavkoch na daň za 3. štvrťrok 2009 daňový subjekt uviedol tieto skutočnosti k mesiacu august 2009: „dátum výplaty 11.09.2009, odvodová povinnosť - preddavky na daň 11.202,70 €. odvedené preddavky 3 734,23 €.“ Zrazené preddavky v sume 11 202,70 € (§ 35 zákona o dani z príjmov) bol daňový subjekt povinný odviesť správcovi dane v lehote do 16.09.2009 (§35 ods. 6 zákona o dani z príjmov).

Dňa 30.03.2010 žalobca podal za zdaňovacie obdobie 2009 (t. j. vrátane celého mesiaca august 2009) „Hlásenie o vyúčtovaní dane a o úhrne príjmov zo závislej činnosti znížených o sumy podľa § 5 ods. 8 zákona o dani z príjmov, o zrazených preddavkoch na daň a o daňovom bonuse“ (ďalej len „hlásenie“). V hlásení uviedol, že dňa 24.03.2010 vykonal ročné zúčtovanie preddavkov na daň za zdaňovacie obdobie 2009 a v riadku 6 uviedol odvodovú povinnosť v sume 153 676,48 €. V lehote na podanie hlásenia daňový subjekt uhradil daň v sume 146 208,01 €. V riadku 9 hlásenia priznal daňový nedoplatok v sume 7 468,47 €.

Sumu 7 468,47 €, žalobca uhradil po zákonnej lehote dňa 20.08.2010, keď správca dane vykonal kompenzáciu. Nespĺnenie povinnosti daňového subjektu včas alebo v správnej výške platiť peňažné záväzky vo vzťahu k správcovi dane je sankcionované úrokom z omeškania.

Sťažovateľ trvá na tom, že v zákonnej lehote na prihlásenie pohľadávok podľa ZKR nemal vedomosť o výške pohľadávky na dani zo závislej činnosti, ktorú by si mohol uplatniť v zákonnej lehote prihláškou; že v predloženom prehľade, ako aj hlásení žalobca priznal nedoplatok dane v sume 7 468,47 €; že sťažovateľ postupoval v súlade s daňovým poriadkom, keď vyrubil úrok z omeškania za nezaplatenie dane z príjmov zo závislej činnosti, priznanej v hlásení za zdaňovacie obdobie roku 2009 v lehote podľa § 49 ods. 2 zákona o dani z príjmov; že žalobca svojím postupom pri vyúčtovaní miezd za mesiac august 2009 nerozlišoval obdobie pred začatím reštrukturalizačného konania a obdobie po začatí reštrukturalizačného konania a že percentuálne rozdelil zrazené preddavky na daň na časť, podľa neho prislúchajúcu obdobiu pred začatím reštrukturalizačného konania a obdobiu po začatí reštrukturalizačného konania, čo je v rozpore s ustanovením § 35 zákona o dani z príjmov, že percentuálne rozdelenie preddavkov nemožno stotožniť s presnou sumou preddavkov, základom výpočtu ktorej sú mzdové listy jednotlivých zamestnancov.

Žalovaný dôvodil, že krajský súd z hľadiska povinností platiteľa dane zo závislej činnosti relevantne nezdôvodnil záver uvedený v bode 31. na strane 9 rozsudku: „... V tomto prípade je bezo sporu, že predmetná pohľadávka (preddavok na daň z príjmov za obdobie od 01.08.2009 do 20.08.2009) vznikla pred začatím, resp. povolením reštrukturalizácie, t. j. pred 21.08.2009...“.

Výhodnotenie uvedených námietok žalovaný považoval za významné pre správne právne posúdenie veci

preto, že kým žalovaný svoju argumentáciu oprel o konkrétne zákonné ustanovenia, žalobca uvádzaný spôsob vysporiadania sa so zrazenými preddavkami na daň z príjmov zo závislej činnosti za mesiac august 2009 nepodložil žiadnym zákonným ustanovením

Z ustanovení § 38 zákona o dani z príjmov vyplýva zamestnávateľovi, ktorý je platiteľom dane zo závislej činnosti, povinnosť vykonať ročné zúčtovanie preddavkov na daň. Podľa prvej vety § 38 ods. 6 zákona o dani z príjmov ročné zúčtovanie a výpočet dane vykoná zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane. najneskôr do 31. marca roka nasledujúceho po uplynutí zdaňovacieho obdobia. Zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, zamestnancovi po vykonaní ročného zúčtovania, najneskôr však pri zúčtovaní mzdy za apríl v roku, v ktorom sa ročné zúčtovanie vykonáva, vráti rozdiel medzi vypočítanou daňou a úhrnom zrazených preddavkov na daň v prospech zamestnanca a vyplatí zamestnaneckú prémie a daňový bonus alebo jeho časť do výšky ustanovenej týmto zákonom. Pri naložení s daňovým nedoplatkom, ktorý vyplynie z ročného zúčtovania, je zamestnávateľ viazaný ustanovením § 38 ods. 7 (zamestnanec ods. 8) zákona o dani z príjmov.

Podľa § 120 ods. 2 ZKR pohľadávky, ktoré vznikli voči dlžníkovi počas reštrukturalizačného konania, odmena správcu a nepeňažné pohľadávky sa v reštrukturalizácii neuplatňujú prihláškou (ďalej len „prednostné pohľadávky“). Na prednostné pohľadávky nepôsobia účinky začatia reštrukturalizačného konania ani sa nezahŕňajú do reštrukturalizačného plánu, ibaže s tým ich veritelia súhlasia.

Sťažovateľ namieta, že v predmetnom prípade sa nejednalo o daňovú pohľadávku podľa § 120 ods. 2 ZKR.

Na základe uvedených skutočností žalovaný žiadal, aby najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6S 81/2014-41 IČS: 101 420 0599 zo dňa 15.06.2016 zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a zaviazal žalobcu znášaním trov celého konania zo svojho.

Žalobca sa k odvolaniu (kasačnej sťažnosti) vyjadril tak, že odvolanie smeruje len proti dôvodom (konkrétne jednému dôvodu) rozhodnutia krajského súdu.

Žalovaný v odvolaní (kasačnej sťažnosti) namietal len bod 31. na strane 8 napadnutého rozhodnutia krajského súdu, pričom žalovaný nenamietal samotný petit ani zvyšnú rozsiahlu časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu, nenamietal ďalšie, pre rozhodnutie podstatné body odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Žalovaný taktiež neuvádza a neodôvodňuje, ako sa ním poukazovaná nesprávnosť právneho posúdenia veci v bode 31. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu pretavila do nesprávnosti rozhodnutia krajského súdu vo veci samej, teda v čom konkrétne spočíva nesprávne právne posúdenie veci majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Z uvedeného dôvodu má žalobca za to, že odvolanie (kasačná sťažnosť) je neprípustná podľa ust. § 439 ods. 3 písm.c) Správneho sporového poriadku.

Ďalším dôvodom, pre ktorý žalobca namieta prípustnosť odvolania (kasačnej sťažnosti) je ten, že v tejto sa žalovaný opiera o dôvody, ktoré žalovaný neuplatnil v konaní pred krajským súdom, v ktorom bolo rozhodnuté napadnutým rozhodnutím, pričom tak mohol urobiť.

V tejto súvislosti žalobca poukázal na tú skutočnosť, že žalovaný v konaní pred krajským súdom predložil súdu len jedno svoje písomné vyjadrenie zo dňa 19.06.2014 (ďalej len ako „vyjadrenie“). Okrem tohto vyjadrenia sťažovateľ neuviedol v konaní pred krajským súdom nič iné a nezúčastnil sa ani nariadeného pojednávania, ktoré bolo vytýčené na deň 15.06.2016.

Žalobca považoval za potrebné poukázať na obsah vyjadrenia žalovaného, v ktorom je namietané

nesprávne právne posúdenie veci žalobcom na tom skutkovom základe, že neuhradený preddavok za mesiac august 2009 sa stal daňovou pohľadávkou až dňa 31.03.2010, t.j. až neodvedením dane z príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie roku 2009 a nedoplatok vo výške 7.468,47 € sa stal splatným dňa 31.03.2010, t.j. po začatí reštrukturalizačného konania. Nie je teda pohľadávkou uplatňovanou v reštrukturalizácii prihláškou. Ďalej žalovaný v predmetnom vyjadrení argumentoval, že daň zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie 2009 bola splatná dňom 31.03.2010 a po tomto dátume sa stala daňovým nedoplatkom v zmysle ust. § 2 písm. f) daňového poriadku.

Na základe uvedeného žalovaný považoval za neopodstatnené tvrdenie žalobcu v žalobe, že žalovaný si mal prihlásiť svoje pohľadávky voči úpadcovi, ktoré vznikli pred začatím reštrukturalizačného konania, do 30 dní od povolenia reštrukturalizácie, t.j. do 09.10.2009, nakoľko sa nejednalo o daňovú pohľadávku podľa § 120 ods. 2 zákona č 7/2005.Z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej tiež len „ZoKR“). Žalovaný namietal v odvolaní (kasačnej sťažnosti), že až dňa 30.10.2009. t.j. po zákonnej lehote vyplývajúcej z ust. § 121 ZoKR zákonne zistil sumu preddavkov, ktoré bol žalobca povinný odvieť správcovi dane.

Ďalšou novou skutočnosťou, ktorú žalovaný namietal v odvolaní (kasačnej sťažnosti) je tá skutočnosť, že žalobca nevykonal za mesiac august 2009 vyúčtovanie mzdy dvakrát, prvé od 01.08.2009 do 20.08.2009, t.j. do dňa začatia reštrukturalizačného konania a druhé od 21.08.2009 do 30.08.2009, t.j. odo dňa začatia reštrukturalizačného konania, pričom zrazené preddavky na daň zo závislej činnosti za mesiac august 2009 nezákonne percentuálne rozdelil a správcovi dane odviezol len časť zrazených preddavkov, čím sám žalobca podľa názoru žalovaného nerozlišoval obdobie pred začatím reštrukturalizačného konania a po začatí reštrukturalizačného konania. Podľa žalovaného, iba vtedy, ak by tak žalobca urobil, bolo by možné považovať pohľadávku správcu dane za pohľadávku vzniknutú pred začatím reštrukturalizačného konania.

Žalovaný podľa žalobcu tiež novo napadol spôsob, akým sa žalobca vysporiadal so zrazenými preddavkami na daň z príjmov zo závislej činnosti za mesiac august 2009 tvrdiac, že ním zvolený postup nemá oporu v zákone o dani z príjmov a to z toho dôvodu, že podľa zákona o dani z príjmov preddavok na daň sa zrazí pri výplate alebo pri poukázaní, alebo pri pripísaní zdaniteľnej mzdy zamestnancovi k dobru.

Vzhľadom na vyššie uvedené je zřejmé, že žalovaný uvádza v odvolaní (kasačnej sťažnosti) také tvrdenia, ktoré v konaní pred krajským súdom neuvádzal, pričom je nutné uviesť, že tieto sa a v podstatných znakoch odlišujú od tvrdení v písomnom vyjadrení zo dňa 19.06.2014.

Z uvedeného dôvodu má žalobca za to, že odvolanie (kasačná sťažnosť) je neprípustná aj podľa ust. § 439 ods. 3 písm. b) Správneho sporového poriadku.

V závere odvolania (kasačnej sťažnosti) sťažovateľ opakovane zhrnul dôvody kasačnej sťažnosti, ktoré všetky sú založené na skutkových tvrdeniach, ktoré sťažovateľ neuviedol v konaní pred krajským súdom, hoci tak mohol urobiť a súčasne, podľa názoru žalobcu, tieto dôvody navyše žiadnym spôsobom nezakladajú nesprávnosť právneho posúdenia veci krajským súdom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti má žalobca za to, že je tu zo zákona daná neprípustnosť kasačnej sťažnosti v zmysle ust. § 439 ods. 3 písm. b) a c) Správneho sporového poriadku a z tohto dôvodu žiada, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ust. § 459 ods. 1 písm. c) Správneho súdneho poriadku kasačnú sťažnosť odmietol.

V súvislosti so samotnou námietkou žalovaného týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia veci v bode 31. na strane 8 napadnutého rozhodnutia krajského súdu žalobca uvádza, že túto považuje za

absolútne nedôvodnú, účelnú a uvedenú tiež v priamom rozpore s tým, čo doposiaľ vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutiach vydaných v rovnakých, resp. obdobných veciach účastníkov tohto sporu.

Žalobca časť dane z príjmov za august 2009 vo výške 7.468,47 €, t.j. za obdobie od 01.08.2009 do 20.08.2009 neuhradil z toho dôvodu, že išlo o daňovú pohľadávku daňového úradu, ktorú si mal daňový úrad uplatniť prihláškou po povolení reštrukturalizácie. Vypočítaná suma preddavkov na daň z príjmu za august 2009 bola 11.202,70 €, z čoho časť v sume 7.468,47 € vznikla za obdobie od 01.08.2009 do 20.08.2009 a časť v sume 3.734,23 € vznikla za obdobie od 21.08.2009 do 31.08.2009.

Podľa uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 17.08.2009, spis. zn.: 4R/2/2009, ktoré bolo dňa 20.08.2009 publikované v Obchodnom vestníku č. 161B/2009 a ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.08.2009, dňom 21.08.2009 sa začalo reštrukturalizačné konanie na majetok žalobcu.

Podľa § 114 zákona ZoKR nastali účinky, ktoré ZoKR spája s momentom začatia reštrukturalizačného konania.

Podľa § 121 ZoKR sú veritelia povinní prihlásiť si svoje pohľadávky voči úpadcovi, ktoré vznikli pred začatím reštrukturalizačného konania, do 30 dní od povolenia reštrukturalizácie, t.j. do 09.10.2009.

Podľa vyššie uvedeného bol žalobca povinný vysporiadať sa s preddavkom na daň z príjmu za august 2009 tak, že časť preddavku vo výške 7.468,47 € vzniknutého v období od 01.08.2009 do 20.08.2009, t.j. pred začatím reštrukturalizačného konania, bol daňový úrad povinný prihlásiť si do reštrukturalizačného konania po povolení reštrukturalizácie a časť preddavku vo výške 3.734,23 € za obdobie od 21.08.2009 do 31.08.2009, t.j. po začatí reštrukturalizačného konania, bol žalobca povinný uhradiť do 16.09.2009, pričom si túto svoju povinnosť riadne a včas splnil, nakoľko išlo v zmysle § 120 ods. 2 ZoKR o tzv. prednostnú pohľadávku, na ktorú sa účinky reštrukturalizačného konania nevzťahovali.

Žalobca viazaný znením ZoKR bol povinný zdržať sa uhradenia preddavku na daň z príjmu za obdobie od 01.08.2009 do 20.08.2009, keďže túto pohľadávku si mal daňový úrad riadne prihlásiť po povolení reštrukturalizácie. Pokiaľ by žalobca túto svoju zákonnú povinnosť nedodrжал a uhradil by správcovi dane preddavok za august 2009 v plnej výške, porušil by tým ZoKR, predovšetkým zákaz zvýhodňovania niektorých veriteľov v reštrukturalizačnom konaní podľa § 6 ZKR a tiež by sa mohol jeho správca dopustiť trestného činu marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 242 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Z uvedeného dôvodu žalobca neuhradil daň z príjmov za obdobie od 01.08.2009 do 20.08.2009, pričom správca dane bol v zmysle ZoKR povinný si túto pohľadávku prihlásiť do konkurzu v zmysle § 121 ZoKR po povolení reštrukturalizácie v zákonnej lehote.

Keďže si správca dane nesplnil svoju povinnosť prihlásiť si svoju pohľadávku voči žalobcovi do reštrukturalizácie, potvrdením reštrukturalizačného plánu dňa 21.05.2010 zanikla vymáhateľnosť tejto pohľadávky voči žalobcovi a spolu s tým aj akékoľvek jej príslušenstvo alebo iné plnenie s ňou spojené.

Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty si však v rozpore s vyššie uvedeným uplatnil voči žalobcovi sankčný úrok do vykonania ročného zúčtovania preddavkov na daň, t.j. do 24.03.2010.

Následne však správca dane na svoju zo zákona nevymáhateľnú pohľadávku vo výške 7.468,47 € vykonal kompenzáciu s časťou neodpočítaného nadmerného odpočtu žalobcu na DPH za zdaňovacie obdobie máj 2010 v celkovej sume 89.979,19 €, o čom poslal správca dane žalobcovi Oznámenie o kompenzácii nadmerného odpočtu zo dňa 12.08.2010.

Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty mal v tomto prípade za to, že jeho pohľadávka voči žalobcovi, predstavujúca nedoplatok na dani z príjmov fyzických osôb zo závislej činnosti vo výške 7.468,47 € nie je pohľadávkou, ktorá sa uplatňuje v reštrukturalizácii prihláškou a teda, že jej započítanie je možné.

Z uvedeného dôvodu preto daňový úrad vykonal kompenzáciu údajného daňového nedoplatku evidovaného na dani z príjmov za obdobie august 2009 vo výške 7.468,47 Eur s časťou neodpočítaného nadmerného odpočtu na DPH za zdaňovacie obdobie máj 2010 v celkovej sume 89.979,19 Eur.

Voči vykonanej kompenzácii podal žalobca reklamáciu, v ktorej namietal práve tú skutočnosť, že takáto kompenzácia je zo zákona vylúčená, keďže si mal správca dane svoju pohľadávku voči daňovému subjektu uplatniť v reštrukturalizácii prihláškou a započítanie vylučuje znenie § 114 ods. 1 písm. f) ZoKR, avšak reklamáciu žalobcu nebolo vyhovieť.

V súlade s § 114 ods. 1 písm. f) ZoKR: „pohľadávkou, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou, nemožno voči dlžníkovi započítať.“

Daňový úrad postupoval nezákonne, ak vykonal vyššie uvedenú kompenzáciu pohľadávok žalobcu na preplatku na DPH s daňovou pohľadávkou, ktorú si mal správca dane prihlásiť do reštrukturalizácie a ktorej vymáhateľnosť v dôsledku neprihlásenia v súlade s § 155 ods. 2 ZoKR potvrdením plánu zanikla.

Je absolútne nespochybniteľné, že v tomto prípade nejde o vymáhateľný daňový nedoplatok, ale o daňovú pohľadávku, ktorú správca dane mohol a mal uplatniť prihláškou v zmysle príslušných ustanovení zákona o správe daní a ZoKR do reštrukturalizačného konania a ktorej vymáhateľnosť neprihlásením do reštrukturalizačného konania zanikla.

Tvrdenia žalovaného o tom, že daňová pohľadávka na dani z príjmu vznikla až po začatí reštrukturalizačného konania a že sťažovateľ o tejto pohľadávke nevedel, preto si ju nemohol prihlásiť do reštrukturalizačného konania, sú nepravdivé a sú bez akejkoľvek zákonnej opory.

Platná právna úprava rozlišuje moment vzniku pohľadávky (tzn. moment, keď vznikne právo ako také) a moment jej splatnosti (tzn. okamih, keď oprávnený subjekt môže požadovať plnenie a v prípade, ak plnenie nie je poskytnuté dobrovoľne, domáhať sa po uplynutí splatnosti núteného splnenia-vymoženia práva).

V danom prípade vznikla daňová pohľadávka na dani z príjmov v období august 2009. Príslušným zdaňovacím obdobím bolo obdobie od 01.08 do 20.08.2009 a obdobie od 21.08 do 31.08.2009.

Daňové pohľadávky na dani z príjmov za obdobie od 01.08.2009 do 20.08.2009 totiž vznikli pred začatím reštrukturalizačného konania a stali sa splatnými po začatí reštrukturalizácie.

Na základe uvedeného je zrejmé, že žalobca sa nemohol dostať do omeškania s úhradou dani z príjmov za obdobie 01.08.-20.08.2009, keďže túto pohľadávku si mal daňový úrad riadne a včas prihlásiť po povolení reštrukturalizácie. Daň z príjmov za obdobie od 21.08.2009 do 31.08.2009 žalobca riadne uhradil, keďže išlo o pohľadávku, ktorá sa v zmysle § 120 ods. 2 ZKR v reštrukturalizácii neuplatňuje prihláškou, nakoľko išlo o prednostnú pohľadávku.

S ohľadom na uvedené si Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty nemohol ani uplatniť voči žalobcovi sankčný úrok alebo akékoľvek iné sankcie za neuhradenie dane príjmov za obdobie pred začatím reštrukturalizácie.

K vyššie uvedenému má žalobca za potrebné uviesť, že krajský súd rozhodol správne a v súlade so zákonom (ZoKR, daňovým poriadkom a zákonom, o dani z príjmov} , keď v bode 31. ustálil, že

rozlíšenie medzi začatím reštrukturalizačného konania a začatím reštrukturalizácie má význam, pričom ZoKR existenciu prednostných pohľadávok, ktoré sa neuplatňujú v reštrukturalizácii prihláškou, podmieňuje ich vznikom po začatí reštrukturalizačného konania.

Na tento záver nemá vplyv ani ust. § 95 ods. 5 zákona o správe daní a poplatkov. Z hľadiska ZoKR nie je relevantné, kedy sa pohľadávka stala splatnou, ale podstatným je okamih jej vzniku. V tomto prípade je bezo sporu, že predmetná pohľadávka vznikla pred začatím reštrukturalizácie t.j. pred 21.08.2009 a žalovaný mal povinnosť šiju prihlásiť prihláškou v súlade s ust. § 120 ZoKR. Výrubenie sankčného úroku žalobcovi bolo vykonané v rozpore so zákonom.

Krajský súd v ďalších bodoch 32. a 33. svojho rozhodnutia tiež správne ustálil, že neprihlásením spornej pohľadávky a jej vymáhateľnosť schválením reštrukturalizačného plánu zanikla, ako aj to, že žalobca nemal daňovú povinnosť zaplatiť časť preddavku na daň z príjmov za august 2009 vo výške 7.468,47 € za obdobie od 01.08.2009 do 20.08.2009, keďže v súlade s ust. ZoKR ide o také pohľadávky, ktoré si správca dane musí uplatniť prihláškou a ktoré podliehajú reštrukturalizácii.

Krajský súd pri rozhodovaní v tejto veci tiež správne poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8Sžf 86/2013 a 8Sžf 1,2 /2014.

Argumentácia žalovaného v odvolaní (kasačnej sťažnosti) je len opakovaním námietky nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom vyslovenej bez toho, aby sťažovateľ uviedol akékoľvek relevantné právne dôvody tejto námietky.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má žalobca za to, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto tuje dôvod na jej zamietnutie podľa ust. § 461 Správneho sporového poriadku.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností žalobca žiada, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, pokiaľ neodmietne kasačnú sťažnosť podľa ust. § 459 ods. 1 písm.c) Správneho sporového poriadku, túto rozsudkom podľa ust. § 461 Správneho sporového poriadku zamietol, t.j. aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa podanú proti rozsudku krajského súdu v Bratislave sp.zn. 6S 81/2014-41 zo dňa 15.06.2016, právoplatného dňa 15.08.2016 a zaviazal žalovaného k náhrade trov kasačného konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 vety prvej OSP, v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (nesprávne kasačnej sťažnosti) žalovaného podľa § 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zmeniť a žalobu zamietnuť podľa § 220 O.s.p.

V prvom rade najvyšší súd zdôrazňuje, že prvostupňový rozsudok v danej veci bol vyhlásený krajským súdom dňa 15.06.2016, t.j. 15 dní pred účinnosťou zákona č. 162/2015 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016, teda poučenie o opravnom prostriedku uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku, nemohlo v žiadnom prípade korešpondovať s ústne a verejne vyhláseným rozhodnutím krajského súdu, kde mohol dať účastníkom poučenie o opravnom prostriedku iba podľa O.s.p. a nie SSP.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že podľa § 156 ods. 4 O.s.p. len čo súd vyhlási rozsudok je ním viazaný. Teda viazaný je celým rozsudkom vrátane poučenia o opravnom prostriedku.

Preto súd kasačnú sťažnosť žalovaného posúdil ako včas podané odvolanie, postupujúc podľa § 204 ods. 2 O.s.p. . hoci sa žalovaný spravoval nesprávnym poučením súdu o možnom opravnom prostriedku.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Základným cieľom, resp. poslaním konania v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (v rámci ktorého bol vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve je teda preskúmať, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy".

Žalobca navrhol preskúmať postup a zákonnosť rozhodnutia žalovaného č .1100301/1./62836/2014/5002 zo dňa 4.2.2014 a rozhodnutie daňového úradu č .9900399/5/4738899/2013 zo dňa 22.10.2013, ktorým žalobcovi ako daňovému subjektu podľa § 35 ods. 1 písm. c) daňového poriadku vyrubil sankčný úrok vo výške 154,60 € za neodvedenie preddavku na daň z príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie august 2009 v lehote podľa § 35 ods. 6 zákon o dani z príjmov.

Krajský súd zrušil obe rozhodnutia správnych orgánov podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP, teda z dôvodu, že vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci. Stotožniac sa s právnym názorom žalobcu, že žalobca sa nemohol dostať do omeškania s úhradou dane z príjmov za obdobie od 1.8.2009 do 20.8.2009 a že túto pohľadávku si mal správca dane riadne a včas prihlásiť po povolení reštrukturalizácie. A keď tak neurobil, táto zanikla, a preto si správca dane nemohol uplatniť voči žalobcovi úrok z omeškania, odôvodnil krajský súd svoj rozsudok odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.8SŽf71/2014 zo dňa 29.1.2015, pričom predmetom preskúmania bola zákonnosť rozhodnutia žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty ktorým podľa § 63 ods. 4 zák. o správe daní a poplatkov nevyhovel žiadosti žalobcu o vrátenie preplatku na DPH za zdaňovacie obdobie marec 2010, keď použil uvedený preplatok na úhradu časti nedoplatku evidovanom na DPH za zdaňovacie obdobie júl 2009. Správca dane mal za to, že daňová pohľadávka za zdaňovacie obdobie júl 2009 vznikla a stala sa splatnou po začatí reštrukturalizačného konania u žalobcu, a preto sa neuplatňuje prihláškou v reštrukturalizácii a je rovnako možné jej započítanie. Z obsahu odôvodnenia citovaných rozsudkov súdov však vyplynulo, že išlo o daňovú pohľadávku na DPH, čo je odlišný typ dane ako v prejednávanom prípade, kde sa jedná o daň z príjmov zo závislej činnosti, a v nadväznosti na to právne posúdenie vzniku daňovej povinnosti vychádzalo zo zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, ktorý sa však na prejednávanú vec nevzťahuje.

Sporným medzi účastníkmi konania bola tá skutočnosť, či pri preddavku na daň z príjmov zo závislej činnosti, v prípade začatia reštrukturalizačného konania, ak tento začiatok reštrukturalizačného konania nie je zhodný so začiatkom kalendárneho mesiaca.

Odvolací súd zdôrazňuje, že v prípade preddavkov na daň z príjmov zo závislej činnosti bol zamestnávateľ (žalobca), ako platiteľ dane z príjmov zo závislej činnosti povinný postupovať podľa § 35 ods. 1 a nasl. zákona o dani z príjmov, príslušným zamestnancom zraziť preddavok na daň zo zdaniteľnej mzdy za celý kalendárny mesiac august 2009 a najneskôr do piatich dní po zrazení preddavku na daň (výpltný termín) odvieť príslušnému správcovi dane. Zo žiadneho ustanovenia ZoKV totiž nevyplývala pre osobu v reštrukturalizácii rozdeliť kalendárny mesiac na dve samostatné časti, t.j. na časť kalendárneho mesiaca pred začatím reštrukturalizačného konania, a na časť kalendárneho mesiaca po začatí reštrukturalizačného konania.

Z uvedeného je zrejmé, že v prípade preddavku na daň zo závislej činnosti dane zo závislej činnosti vzniká daňová povinnosť (aj platenie preddavku na daň z príjmu zo závislej činnosti je daňová povinnosť daňovníka), až uplynutím celého kalendárneho mesiaca za ktorú je povinný zamestnávateľ preddavok na daň odvieť príslušnému správcovi dane. Teda vznik daňovej povinnosti je v prípade preddavkov na daň z príjmov zo závislej činnosti viazaný k výpltnému termínu za príslušný kalendárny mesiac.

V uvedenom prípade preto postupoval správca dane a žalovaný jednak v súlade s ust. § 35 ods. 1 a nasl. zákona o dani z príjmov, ako aj v súlade s ZoKV.

V danej veci je nepochybné, že žalobca tým, že neodviedol celý zrazený preddavok na daň z príjmov zo závislej činnosti za kalendárny mesiac august 2009, zrazený svojim zamestnancom príslušnému správcovi dane, tak sa dostal do omeškania, a správca dane mu správne vyrúbil sankčný úrok a následne vykonal kompenzačný zápočet s pohľadávkou na vratku DPH.

Pokiaľ išlo o námietku žalobcu, že žalovaný v odvolaní (resp. kasačnej sťažnosti) uviedol nové dôvody, ktoré neboli uvedené vo vyjadrení k žalobe, najvyšší súd poznamenáva, že z ust. § 250h ods. 1 O.s.p. vyplýva, že žalobca môže rozsah napadnutia rozšíriť v lehote podľa § 250b O.s.p. Podľa názoru odvolacieho súdu však odvolacie dôvody, ktoré uviedol v svojom odvolaní (kasačnej sťažnosti) žalovaný, odvolací súd ich posúdil v súlade s ust. § 205a ods. 1 O.s.p., nakoľko podstatnou námietkou bola tá skutočnosť, či pohľadávka vznikla pred alebo až po začiatku reštrukturalizačného konania.

Na základe vyššie uvedeného najvyšší súd postupujúc podľa § 220 Os.p., keďže nebol dôvod na zrušenie a ani na potvrdenie rozsudku krajského súdu, tento zmenil a žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení § 224 ods. 1, s 246c ods. 1 a s § 151 ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 1.7.2016.

Dňom 1.7.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.